

Phần 1

Chương 1 Sống Lại Tái Giá

Hai mắt nhắm lại chợt mở ra một cách đột ngột, Thôi Uyển Như phát hiện mình sống lại.

Nhìn lại thời gian mười năm, chỉ thấy ngoài cửa sổ xuân ý dạt dào, bên trong phòng vẫn lạnh lẽo như hầm băng, nàng không thể không khuất nhục trải qua ngày xuất giá đó lần nữa.

Tương tự như lần trước, kẻ mẫu mặc trang phục hoa lệ ung dung chỉ huy vú già to con chế ngự đê Thôi Uyển Như vào tường, nước lạnh dội vào mặt cho tỉnh lại, nước lạnh thấm vào giá y màu xanh phối với màu đỏ óng ánh, chỉ là sau khi tỉnh lại cô nương Thôi gia đã thay đổi linh hồn.

“Người người gả là người thô to vũ phu thì như thế nào? Hôn thư đã định, sinh lễ đã thu cũng không thể đổi ý! Thôi gia nuôi người mười sáu năm, dù sao cũng nên báo đáp chứ?” Kẻ mẫu thay đổi dáng vẻ hiền lành thường ngày không ngừng nhắc tới chuyện báo đáp, nốt ruồi đen bên trên cằm theo miệng bà ta lúc mở lúc đóng nhảy lên không ngừng, thấy vậy tân nương hoa mắt chóng mặt không thôi.

Đôi mắt với việc đã định rồi, Thôi Uyển Như đang hồi hồn thích ứng im lặng không nói, mái tóc dài xõa xuống, cúi đầu nhìn chăm chú vào viên ngọc trai mã não được may trên mũi chân giày mà mất hồn.

Bên tai là những lời than trách kéo dài của kẻ mẫu Trương thị: “Cha người bị chèn ép đưa đến biên cương làm Thứ sử Hạ Châu, có năng lực gì khiêu chiến với người đường đường là Uy vũ hậu? Chẳng lẽ đích tử của nhà Định Tây đô hộ còn ủy khuất người? Cự hôn tuyệt thực muôn chết, đây là chuyện nữ tử thế gia có thể làm sao?!”

Hiện giữ chức Uy vũ hậu Định Tây đô hộ là Tiểu Duệ, đồng thời cũng là đại tướng quân Hoài Hóa. Thôi Uyển Như khe khẽ thở dài một cái, xem ra tân lang cũng không thay đổi, vẫn là thứ tử của Tiểu gia, tam lang Tiểu Dương.

Thôi Uyển Như nhớ lần trước mình đã hỏi tại sao muốn vội vã hứa hôn mình cho võ quan biên thù, mà không phải ở lại kinh thành giao chuyện phối hôn cho tổ phụ thân là Tể Tướng làm chủ.

Kẻ mẫu trả lời: “Lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, người không cần phải biết nguyên do.”

Cha trả lời: “Coi trọng gia cảnh và nhân phẩm của hắn.”

“Gia cảnh...” Thôi Uyển Như tiếp tục thờ dài, không cần hỏi, đây chính là nguyên do. Ba tháng trước, cha nàng sau khi bị buộc tội đã bị “đày đi” biên thù làm quan, thời gian ba đến năm năm cũng không chừng, phải làm ra chiến tích ở bản địa mới có thể hồi kinh.

Biên thù là nơi của dân man di, dân phong hung hãn, chiến sự thường xuyên, thân là Thứ sử chính ông còn phải kiêm quản quân sự, vị này nửa đời trước vẫn ở kinh thành làm quan văn thuần chủng không có sức để đối phó, sau mấy tháng nhậm chức không chỉ không thể làm tốt, còn liên tục bị cấp trên Đốc phủ khiển trách.

Đang lúc Thôi Thừa Vọng cần tìm gấp một người giúp đỡ một tay thì Định Tây đô hộ ở doanh trại bản địa đã ngoài ba mươi ném đến một cảnh ô liu - tam lang Uy vũ hậu cầu hôn nữ nhi Thôi gia.

Người làm mai chân thành nhắn gửi: “Hôn sự nhất định thành, Tiểu gia sẽ phái người trợ giúp Thứ sử trấn an dân vùng biên giới.” Bởi vì chuyện này, hôn sự được định.

Nói cách khác, Thôi Uyển Như là bị cha ruột bán cho Tiểu gia, ban đầu trong nhà đang chuẩn bị làm mai trưởng nữ đến biên thù kèm theo mục đích không thể cho ai biết này.

Nguyên nhân thật sự là kiếp trước sau khi biểu ca phân tích rõ Thôi Uyển Như mới biết, trừ lần đó ra, nàng còn biết một tin tức khác.

“Tiểu gia cầu hôn chính là...” Thôi Uyển Như phủi ống tay áo ngẩng đầu lên, một đôi mắt hạnh trong sạch mang theo ý miệt thị nhìn về Trương thị, từ đôi môi trắng bệch phun ra bí mật không muốn người biết, “Là hai tháng trước ở cửa thành một nữ tử áo hồng cỡi ngựa vung roi - bọn họ cần chính là một muội muội tiên y nô mã, phong nhã hào hoa, không phải người luôn núp ở trong góc như ta đây.”

Năm đó, nàng hận nhất không phải bị bán đi, mà là thay thế muội muội bị bán, không có mẹ ruột quả nhiên không người thương, chỉ có thể mặc cho người khác chà đạp, ai bảo Thôi Uyển Lan là nữ nhi của kẻ mấu.

“Muội muội người còn chưa cập kê đấy.” Cả người Trương thị run lên, rồi sau đó trừng mắt cắn răng nói, “Hơn nữa, trên hôn thư là tên của người! Hôm nay sẽ phải ra cửa, Nguyên Nương chấp nhận đi.”

“Ta biết rõ, nhưng mà, ta muốn bồi thường.” Thôi Uyển Như đưa ngón tay nhỏ nhắn vuốt sợi tóc trên thái dương, lông mày chau lại liếc xéo Trương thị thấp hơn mình nửa cái đầu, khế cười một tiếng, đưa ra điều kiện, “Nghe nói đồ mấu thân trân quý nhất có hai hộp châu báu thương nhân người Hồ bán cho?”

Bối cảnh của Tiểu gia cưới con dâu có thể mặc cho người khác lừa gạt ư? Đến bây giờ đối phương còn chưa lên tiếng nói rõ bọn họ gả ai đi. Gả thì gả, chỉ là không thể gả ổng công vô ích, nhiều thêm chút đồ cưới cũng vô cùng vui vẻ.

“Ngươi, thật sự không biết xấu hổ!” Trương thị giận đến trên mặt lúc trắng lúc xanh, nâng bàn tay đây thịt lên nhưng cũng không dám đưa tới tát một cái, đồ đĩ này sắp trở thành con dâu nhà đại tướng quân, không đánh được.

“Chẳng lẽ, lừa gạt ta lên kiêu thì người rất có mặt mũi?” Thôi Uyển Như ở trước gương đồng như không có chuyện gì chậm rãi ngồi xuống, mặc cho thị tỳ chải đầu cho mình, đồng thời liếc nhìn kẻ mẩu cười uy hiếp, “Ta sẽ nói cho Tiểu tam lang, muội muội nói mặt mũi hấn hung dữ, lỗ mãng không chịu nổi, khinh thường gả đây. Vì vậy, ta không thể không thay nàng ra cửa, chỉ là, nếu không cam tâm, tâm trạng không tốt tất nhiên tính tình cũng không tốt, ừ, hoặc là không làm đã làm thì phải làm cho xong, rất xứng với người đàn bà chanh chua, phá hoại của Tiểu gia rất xứng với danh tiếng bại hoại của Thôi gia, xem muội còn có thể gả cho ai? Ha ha ha...”

Thôi Uyển Như gơ tay áo che miệng cười đến rục rỡ, dù sao trước đó tuyệt thực, cũng đã vạch mặt rồi, cũng không quan tâm sẽ tăng thêm tội danh phẩm hạnh không đoan chính và không vâng lời trưởng bối.

Sống lại sau mười năm từng trải chẳng lẽ còn không đấu lại một kẻ mẩu ngụy quân tử? Chuyện cười! Xem ai không biết xấu hổ hơn.

“Được lắm!” Trương thị bực tức ra cửa, tự mình đi lấy hộp châu báu, lưu lại kẻ nữ làm bạn với đám vú già tiếp tục trang điểm ăn mặc.

Đợi sau khi bà ta rời đi Thôi Uyển Như không khỏi thở ra một ngụm khí, lúc này mới phát giác trên đầu mơ hồ đau nhức, còn thỉnh thoảng bị thị tỳ làm đau, càng làm cho tân nương có cảm giác chân thật khi được sống lại.

Quả thật, không phải là mơ... Về mặt Thôi Uyển Như tối sầm lại, tỉ mỉ nhớ lại tân lang trong trí nhớ. Ngày trước nàng sống sâu trong trạch viện không rõ chiến tích của Tam lang, chỉ là trên phố đồn hấn trị quân nghiêm cẩn, kiêu dũng thiện chiến, liên tục lập kỳ công, chỉ dùng thời gian mười năm đã từ Hiệu úy lên tới đại tướng quân, có thể nói nho tướng kiêu mẫu.

Nếu được gọi là nho tướng, dung mạo này cũng sẽ không quá kém, năng lực hình như cũng không yếu, trị quân nghiêm chắc chắn trạch viện sẽ không loạn, dùng một trận đánh nghiêm khắc sẽ không còn cơ thiệp nào dám có gan phạm tội đâu nhỉ? Hơn nữa, người này dầu gì cũng là đích tử của Hầu phủ, gả cho hấn không tính là uất ức.

Kiếp trước thực sự nghĩ không thông, uổng công bỏ qua một phu quân thượng đẳng, aizz, Thôi Uyển Như hoàn toàn không nghĩ ra mình lúc đầu mình nghĩ gì, trên đường gả tới phủ Uy vũ hậu lại đào hôn bỏ trốn!

Làm vợ cả cho gia đình danh tiếng không làm, cố tình đi làm thiếp không danh không phận, bị chủ mẫu chế nhạo, bị người khác chê cười, cùng một oanh oanh yến yến đám ti tiện tranh thủ tình cảm... Ngu mà, thật là quá ngu!

Búi tóc thật cao, tự tay dùng thanh than vẽ lông mày, nhìn trên trán được dán đóa hoa vàng được cắt tinh xảo trong ửng, dùng son thoa hồng gò má, đôi môi

đỏ ửng, Thôi Uyển Như lại dựa theo phẩm cấp của phu quân cài trâm hoa, trang điểm tốt xong chuẩn bị mặc y phục.

Nhất thời, trên toàn thân nàng vẫn đảo qua cảm giác ngây thơ vì còn nhỏ tuổi, mang theo kỳ vọng tốt đẹp với hôn nhân mà sinh ra mỹ nương tử phong thái tuyệt trần.

Rốt cuộc làm cho Thôi Uyển Như tỉnh táo khỏi cơn ác mộng mười năm kia, ngẩng đầu nâng bộ ngực no đủ kia, hít sâu một hơi, tính toán từ nơi này bước lên chiến trường mới thuộc về mình.

Lần này, nàng muốn đường đường chính chính làm vợ cả; lần này, nàng không thể nhẹ dạ tin lời ngon tiếng ngọt của nam nhân; lần này, nàng muốn gặt gao cầm tiền trong tay, không bao giờ bị người quản nữa! Sau khi bái biệt cha mẹ, Thôi Uyển Như ôm hai hộp châu báu trong ngực, đang vui vẻ được người chăm sóc tân nương đỡ bước lên xe ngựa, tiếng kèn thổi lên, mang theo mười dặm trang sức màu đỏ, lồng lộng hùng dũng lao tới thị trấn quan trọng năm trăm dặm bên ngoài biên thù.

Ở trên xe ngựa say lao đảo đi nửa ngày, sau khi rời xa phủ Thứ sử, Thôi Uyển Như khẽ nâng màn xe bên phải lên, chỉ thấy huynh trưởng ruột Thôi Văn Khang đang cưỡi con ngựa cao to nhìn mình cười ngây ngô.

Vẫn là dáng vẻ khỏe mạnh màu da hơi đen bị chính mình nhìn không thuận mắt kia, lúc này, Thôi Uyển Như không có một chút ghét bỏ, chỉ cảm thấy chuyện vui vẻ nhất trong cuộc đời này là được gặp lại người ca ca luôn say rượu nhưng chưa từng chán chường kia.

Trái tim Thôi Uyển Như không khỏi nóng lên, Thôi Văn Khang khẽ vẫy vẫy tay, phân phó với hai thị tỳ xinh đẹp bên cạnh: “Kim Châu, Ngân Châu các ngươi đến phía sau trong xe ngồi tạm, ta có lời riêng muốn nói với ca ca.”

Từ chuyện đã trải qua chứng minh hai người tỳ nữ hồi môn kẻ mẫu chọn cũng không phải đèn dầu đã cạn, tạm thời không được việc, nhưng tuyệt không thể tin họ nữa, nói lời quan trọng tốt nhất nên tránh ra thì hơn.

“Thế nào, e sợ rồi hả?” Thôi Văn Khang mặc trường bào cổ tròn vui mừng tung người xuống ngựa đi vào trong xe, đỉnh đạc ngồi xếp bằng mỉm cười nói, “Nếu Tiểu tam lang dám bắt nạt muội, ca ca giúp một tay đánh hấn.”

“Huynh có thể đánh Chấn uy Hiệu úy luôn chiến đấu dũng mãnh trên chiến trường?” Thôi Uyển Như nhìn chưa thoát hết vẻ ngây thơ, nhìn ca ca khoác lác vô sỉ mỉm môi cười yếu ớt, “Hai chữ Chấn Uy đại biểu không chỉ là phẩm cấp đâu?”

“Hừm, hừm, còn chưa có gả đã nói đỡ cho hấn?” Thôi Văn Khang đưa tay búng cái trán muội muội một cái, vẻ mặt khinh thường.

“Muội không nói đỡ cho hấn, chỉ là...” Thôi Uyển Như dừng một chút, sau đó nở nụ cười tươi trả lời, “Chỉ hi vọng ca ca có thể tốt hơn mà thôi.” Mặc kệ

kiếp trước hay kiếp này nàng có thể dựa chỉ có một ca ca này, nếu hẳn không nên thân, vậy mặc kệ mình gả cho ai cũng không có sức mạnh.

Thôi Văn Khang ngược đầu lo lắng hỏi ngược lại: “Huynh có gì không tốt? Lang quân Tướng phủ, tướng mạo đường đường, vừa đẹp trai vừa có tài còn chưa đủ tốt?”

“...” Nếu người này không phải là ca ca ruột, nếu Thôi Uyển Như không phải sống lại đến mấy năm không thấy ca ca trước mặt, giờ phút này tâm tình kích động vô cùng cảm tạ ông trời, nàng thật sự muốn gào lên: huynh vẫn võ đều kém, trừ thân xác nơi nào cũng không tốt!

Thật là thật sự không có ánh mắt, sống uổng phí mười tám năm! Trong khi Thừa Tướng cũng không phải cha ruột, hơn nữa cha cũng không phải là con trai ông coi trọng nhất, chúng ta cũng không phải là người cháu ông thích nhất, cũng không phải là con cái được cha sủng ái, có gì đáng mà đặc ý chứ?

Không được, ta sống lại cũng không phải vì uất ức chết lần nữa, ngoài phải thay đổi số mạng của mình ra còn phải thay đổi tiền đồ của ca ca, mặc kệ là vì tình thân hay vì cái khác đều phải làm.

Sau khi Thôi Uyển Như hạ quyết tâm lập tức điều chỉnh cảm xúc, khép hờ mắt nhẹ giọng nói nhỏ: “Ca ca có biết tại sao muội gả cho Tiểu tam lang không? Ca ca có biết vì sao muội phải thành thân trong hai tháng ngắn ngủi không?”

Chương 2

Bỏ Trốn Làm Thiếp

Lúc đang nói chuyện, Thôi Uyển Như cố gắng nặn ra hai giọt lệ, chậm rãi rút chiếc khăn trong tay áo ra khẽ lau nước mắt: “Ca ca, vốn muội không muốn mặc giá ý may gập đầu, gom góp đồ cưới, đi hầu hạ một vũ phu không biết thương hoa tiếc ngọc... Nhưng mà, cha chọn trúng muội, không biết làm sao hơn...”

Thôi Văn Khang nhìn muội muội đột nhiên bắt đầu khóc thút thít nhất thời hoảng hồn, đang muốn vỗ vỗ bả vai nàng tỏ vẻ trấn an, lại nghe được Thôi Uyển Như dùng giọng điệu vô cùng chua xót nói: “Bởi vì chúng ta không có mẹ, mẹ không có huynh đệ ruột, chúng ta không có nhà ông bà ngoại.”

“Nhu Nương, muội làm sao vậy?” Bàn tay đang đưa ra giữa không trung của Thôi Văn Khang lập tức cứng đờ, chỉ sững sờ nhìn về phía muội muội, cảm giác nàng hôm nay hình như thay đổi thành một người khác, nói chuyện thành thực không còn ngây thơ, trước đây muội ấy chưa từng khóc thảm thiết bi thương như vậy.

“Ca ca, huynh cũng biết Tiểu gia cầu hôn Thôi Uyển Lan, không phải muội, họ bắt nạt muội không ai nương tựa, lấy muội làm thế thân!” Thôi Uyển Như

dựa vào trên vai huynh trưởng nức nở nghẹn ngào nói nhỏ, “Trương thị không chỉ khuyến khích cha hại muội, bà ta còn hãm hại huynh nữa.”

“Muội muội... Đừng khóc, huynh sẽ không mặc cho bọn hấn bắt nạt muội, nếu như muội không muốn gả, chúng ta trở về, đúng, trở lại kinh thành! Tìm ông làm chủ cho muội.” Thôi Văn Khang nhìn muội muội khóc như mưa, nhất thời hoảng hồn, vội quỳ gối xuống bên cạnh vỗ nhẹ lên vai nàng trấn an.

“Làm sao có thể, bôn ba mấy ngàn dặm đi đào hôn sao?” Thôi Uyển Như vùi gò má sâu vào lồng ngực ca ca, nụ cười yếu ớt trên mặt biến mất thay vào đó là nụ cười trào phúng, “Tiểu gia sẽ không mặc cho loại chuyện như vậy xảy ra, cho dù là đi về, ông cũng sẽ không vì muội mà đắc tội Uy vũ hậu - chúng ta đều là con cháu bị vứt bỏ có cũng được mà không có cũng không sao.”

Nghe được hai chữ “vứt bỏ”, sắc mặt Thôi Văn Khang càng phát khó coi, tính tình hấn cũng chỉ qua loa chứ không ngu ngốc, suy nghĩ một chút cũng biết, muội muội mười sáu, hấn mười tám đang trong thời kỳ mai mối lại đi theo cha từ kinh thành đến biên quan, không chỉ không có mối hôn sự tốt, khoa cử năm nay của mình dù có thi hay không cũng bị ép buộc tha.

Thấy sắc mặt ca ca tối lại, Thôi Uyển Như cũng không vòng vo với hấn nữa mà trực tiếp hỏi: “Ca ca, huynh có tính toán gì cho tương lai không?”

Trong trí nhớ kiếp trước của nàng, lúc Thôi Văn Khang hai mươi tuổi dưới sự sắp xếp của kẻ mẫu dùng danh tiếng gia tộc hứa hôn cho một nữ thương nhân mày râu mắt to có vẻ bề ngoài khôi ngô, sau đó dựa vào đồ cưới nhà gái ngồi ăn rồi chờ chết, lần này, Thôi Uyển Như không muốn ca ca đi vào con đường đó nữa.

“Tính toán?” Thôi Văn Khang khẽ cau mày, đúng vậy, là nên tính toán cho tốt, “Huynh... Quốc Tử Giám huynh không thể vào đến Cử nhân cũng không phải... Tiến Sĩ, Minh Kinh, Minh Pháp đều không am hiểu, cũng chỉ có thể dựa vào gia tộc.”

Thi công danh có lẽ không thể thực hiện được chỉ có thể dựa vào công huân của tổ tiên có một chức quan nhỏ, chỉ là, không biết cơ hội đó có thể đến phiên mình hay không thôi? Dù sao cũng nhiều sư nhưng chùa chiền thì ít (Ý nói con cháu trong gia tộc thì đông nhưng chức vụ kiếm được thì rất ít).

“Ca ca, huynh đã thông minh từ nhỏ, có thể thấy qua là không quên được vì sao bị khoa cử làm khó?” Trong giọng nói của Thôi Uyển Như thậm chí còn mang theo uất ức chua xót. Khóc nức nở nói: “Con trai của Trương thị đọc sách ở Quốc Tử Giám liệu mạng muốn thi tiến sĩ, chờ hấn thành Trạng Nguyên, Thám Hoa, nữ nhi của Trương thị kia sẽ được gả cho nhà cao cửa rộng giàu có ở kinh thành, mà muội, mà muội lại chịu khổ ở vùng khí ho cò gáy!”

“Ca ca, coi như vì muội muội cố gắng một lần được không? Để khi muội gặp uất ức có thể tìm người nhờ giúp đỡ, để cho đứa con tương lai của muội có nhà

ngoại đáng tin làm chỗ dựa.” Thôi Uyển Như dựa vào trong ngực huynh trưởng, ngửa đầu đưa mắt nhìn hấn, trong mắt nén lệ và lại tràn đầy chờ mong.

Bị chính muội muội mình nhìn một cách khẩn thiết như vậy, Thôi Văn Khang hăng hái lên, cùng là huynh muội, sao hai người con kế mẫu sinh ra thì một thành tài một gả cho nhà cao cửa rộng, mình và muội muội lại thê thảm cả đời?! Hấn lập tức vỗ ngực bảo đảm mình nhất định sẽ cố gắng không để muội muội mất thể diện, nhất định ở tương lai không lâu sau đó sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc cho muội muội.

Bên này, hai huynh muội đang ôm đầu rơi lệ nói chuyện riêng tư, ngoài xe đột nhiên vang lên giọng nói ôn tồn nho nhã: “Biểu muội, mệt không? Có cần dừng xe nghỉ ngơi không?”

Nghe xong lời này, Thôi Uyển Như thiếu chút nữa cắn nát răng của mình, ban đầu nàng bị buộc lập gia đình nên trong lòng bất bình vì vậy ở trên đường đưa dâu nghe lời ngon tiếng ngọt của biểu ca mà bỏ trốn, đi làm thiếp, đường đường là thiên kim Tướng phủ phải làm thiếp cho hấn ta mười năm! Sau khi tỉnh mộng, hối hận không thôi, vừa định làm lại từ đầu lại trượt chân đi đời nhà ma.

Hôm nay, ngoài ý muốn sống lại đang nói chuyện quan trọng đến cả cuộc đời với đại ca, hấn ta cố tình tới đây ngắt lời - mặc kệ kiếp hay trước kiếp này, Thôi Uyển Như cũng hận không thể cắn chết mặt người dạ thú kia.

Biểu muội gì chứ? Còn muốn lừa gạt ta bỏ trốn một lần nữa sao?!

Thôi Uyển Như để ca ca ruột ra mặt đuổi người biểu ca bề ngoài nhìn như tuấn tú lịch sự nhưng bên trong thực ra là đồ ăn hại, sau đó lập tức kéo suy nghĩ về lại đề tài thay đổi tương lai.

Thời gian quá cấp bách, sau khi lập gia đình nàng không còn cơ hội khuyên Thôi Văn Khang nữa, trên đường đưa dâu có thể tự do tâm sự cũng chỉ một ngày một đêm mà thôi, ngày hôm sau nhất định Tiểu gia sẽ phái người nghênh đón, khi đó thì phải bày ra quy củ, không có cách nào chung xe với huynh trưởng được nữa.

Sau khi Thôi Văn Khang nghe Uyển Như thổ lộ hết tâm tư thì vỗ nhè nhẹ vào bả vai nàng liên tục cam kết: “Yên tâm, ca ca sẽ cố gắng. Sau này, không bao giờ gây rắc rối cho muội nữa.”

Hấn hận mình những năm qua sống quá thoải mái, thật sự không tim không phổi, không biết muội muội đã bị uất ức lớn như vậy, thân là huynh trưởng chính hấn không thể gánh vác hết trách nhiệm, mới ép muội muội trong một đêm dường như biến thành người khác.

Thôi Văn Khang không khỏi thảm thảng mình thật buồn cười, đáng ghét! Thật sự cho rằng muội muội theo như lời cha nói, là vui mừng gả cho thiếu niên anh tài, lang quân Hầu phủ...

Nếu Thôi Uyển Lan không muốn gả mà để Như Nương thay thế, vậy mối hôn sự này nhất định có vấn đề, cái gì “theo thứ tự lớn nhỏ, trưởng tử làm đầu” đều là nói nhảm, mình thân là trưởng tử còn chưa đính hôn đây này!

“Cha chậm chạp không cho huynh thành thân, ngoại trừ bởi vì huynh là kẻ vô tích sự ra, hơn phân nửa còn có Trương thị xúi giục ư? Lo lắng sau khi huynh thành thân sẽ có nhà bên vợ trợ lực?” Thôi Văn Khang khẽ nói, đồng thời âm thầm tính toán sau khi về nhà sẽ phải đuổi những đồng bọn, cơ thiếp luôn dụ dỗ mình sống phóng túng kia.

“Trưởng tử thành thân thì bà ta phải nhường quyền quản gia cho con dâu, chỉ có thể ở riêng hoặc phân quyền.” Thôi Uyển Như dựa vào kinh nghiệm kiếp trước tỉ mỉ phân tích, “Còn có đồ cưới của mẫu thân, được để ở trong biệt viện kinh thành, lẽ ra phải chia đều khi hai chúng ta thành thân. Muội gả gấp gáp nên đồ toàn đặt mua, không thể mang theo một thứ gì... Có lẽ, Trương thị tính toán đợi Uyển Lan gả vào nhà hào môn, sợ đồ cưới không tương xứng nên tham lam đồ cưới của mẫu thân?”

Nàng cảm thấy lần xuất giá gấp gáp này chưa chắc không phải là tính toán của Trương thị, bà ta không nỡ cho đồ cưới, tuy tổ phụ là Thượng thư tỉnh Phó Xạ lại vô cùng thanh liêm, cha mình lại vừa bị phạt tiền, trong nhà không dư bạc!

Thôi Văn Khang sợ ngây người, giận dữ nói: “Tham lam, đặt mua?! Huynh cho rằng là chuyện từ kinh thành tới. Vậy, vậy trong đồ cưới có những gì? Ở nơi thâm sơn cùng cốc này thì có thể mua được những gì chứ?”

“Ca ca nhẹ giọng chút, đừng để người khác nghe thấy. Tính toán là có thể biết được, một tháng sau nghị hôn, đính hôn chưa đến một tháng còn không đủ thời gian để đi đến kinh thành một chuyến nữa là.” Thôi Uyển Như đưa tay làm tư thế dừng lên tiếng, cười giễu cợt, “Đồ tốt chắc chắn cũng có, tuy nơi này thuộc biên thùy, nhưng không hề thiếu da lông quý giá, thương nhân người Hồ Tây Vực cũng thường tới bán hương liệu và châu báu, còn có nhân sâm, lộc nhung, tuyệt liên...”

“Thời gian một tháng có thể mua được cái gì tốt chứ?” Thôi Văn Khang nắm quyền, trán nổi gân xanh, “Khinh người quá đáng, thật sự là khinh người quá đáng!” Đường Đường là nữ nhi của huyện chủ con vợ cả Bình Nhạc quận vương, cứ ủy khuất như thế mà xuất giá?

Thôi Uyển Như khẽ lắc đầu: “Muội đoán, đại đa số đồ cũng không cần mua. Sính lễ Tiểu gia đầy đủ, mà vừa giàu có cũng sẽ không so đo muội có bao nhiêu đồ cưới.”

“Muội nói là, dùng sính lễ cho vào cửa hôn môn?” Thôi Văn Khang hít sâu một hơi, quả thật không thể tin được gia đình thế gia lại có thể làm ra chuyện như vậy, đây là gả nữ nhi sao? Rõ ràng là bán nữ nhi!

“Ca ca không nên tức giận, muội chỉ suy đoán thôi.” Thôi Uyển Như khuyên đôi câu, lại thấy ca ca xanh mặt, dùng đôi tay khẽ run lấy một xấp giấy từ trong lòng ngực đưa cho nàng.

“Đây là danh sách đồ cưới, huynh đọc sính lễ cho muội nghe, muội đối chiếu xem.” Thôi Văn Khang nhớ lại mình đã xem nội dung danh sách đồ cưới ở chỗ cha, giọng nói khẽ run đọc lên: “Ngàn lượng hoàng kim; 100 con ngựa; 80 tấm da cừ; Ngọc Bích mười hai cặp; đệm giường, chiên bị, lụa màu, bó bạch tất cả...”

Sau khi nghe xong, Thôi Uyển Như dưới ánh mắt thấp thỏm mang theo căm hận của huynh trưởng khẽ gật đầu, thở dài nói: “89%, chỉ thêm chút râu ria. Còn có cái này... là gạt từ chỗ Trương thị, có chút ít còn hơn không.”

Nói xong, nàng cười một tiếng, lấy từ trong góc xe ngựa ra hai hộp châu báu, định đưa cho ca ca một nửa, để cho hắn giữ lại chuẩn bị sử dụng cho tương lai lập nghiệp.

Nhìn tâm ý của muội muội, Thôi Văn Khang xúc động thật lâu, thâm hạ quyết tâm sang năm, không, năm nay, phải trở lại kinh thành một chuyến, phải lấy lại toàn bộ đồ cưới của mẫu thân để lại muội muội vào trong tay trước khi Thôi Uyển Lan xuất giá.

Không thể tiện nghi cho Trương thị, không thể để cho muội muội bị nhà chồng xem thường, bị chị em dâu cười nhạo!

Hai huynh muội thương nghị xong, chỉ thấy sắc trời đã tối, mà lúc này đội ngũ đưa dâu mới đi ước chừng một nửa lộ trình, đường xá không tốt còn có kẻ cướp, đoàn người chỉ đành phải tìm địa phương nghỉ ngơi một đêm.

Biểu huynh Tạ Tuấn Dật thích du sơn ngoạn thủy đã đi dạo hết tất cả các châu huyện lân cận, vì vậy dễ dàng tìm được khách điếm nổi danh nhất chỗ đó.

Khi đến nơi đó, bố cục giống như kiếp trước, thậm chí, sau khi dùng cơm Tạ Tuấn Dật đi tới phòng Thôi Uyển Như, muốn lén lút tán gẫu với nàng.

Thôi Uyển Như bảo Kim Châu đang chuẩn bị đi mở cửa dừng lại, trực tiếp cách cánh cửa nói: “Đêm đã khuya, mời biểu ca về. Nhớ lấy, muội muội đã là người đời gả.”

Tại sao nam nhân khác có thể đi vào phòng nữ tử? Kiếp trước chính là Kim Châu để Tạ Tuấn Dật đi vào, sau đó, thiếu nữ ngu ngốc bị lời ngon tiếng ngọt của biểu ca thanh mai trúc mã lừa gạt, ban đêm hôm ấy theo hắn chuồn ra khỏi cửa.

Đi theo con của một quả phụ dựa vào nhà cậu đầu thế là lương phối, đúng không? Là một nam nhân không chịu chính thức cầu hôn lại khuyên biểu muội bỏ trốn làm sao có thể đáng tin? Thậm chí hắn cũng không cho Thôi Uyển Như năm ấy vô cùng đơn thuần bỏ trốn theo người vị trí chính thê cho dù có bái đường thành thân!

Lần đầu tiên làm chuyện đại dột, nếu làm chuyện đó lần thứ hai thì đó là người ngu xuẩn, Thôi Uyển Như tự nhận không đủ thông minh nhưng cũng không phải kẻ hồ đồ, vì vậy, vô cùng quả quyết từ chối thẳng thắn gặp mặt, nói chuyện với Tạ Tuấn Dật.

Thậm chí nàng không muốn gặp mặt người này, kiếp trước đã quá mệt mỏi về mặt đối trá kia, kiếp này càng không muốn có liên quan gì đến hắn, sau khi sống lại càng không muốn nhìn thấy hắn.

Báo thù không phải mục tiêu của Thôi Uyển Như, hiện tại nàng chỉ muốn đảng hoàng, thỏa đáng mà lập gia đình, trước tiên làm vợ cả hầu môn, khuyến khích ca ca hăm hở tiến lên rồi sẽ suy nghĩ đến chuyện khác sau.

Cho đến khi tân nương chuẩn bị cởi bộ lễ phục nặng nề đi ngủ thì nghe thấy trong sân truyền đến tiếng bước chân, dường như ánh sáng ở trên cây đuốc cũng sáng lóe lên.

“Ngân Châu, đi hỏi xem xảy ra chuyện gì?” Thôi Uyển Như sửa sang lại xiêm áo ngồi thẳng trước bàn, cầm quạt tròn trong tay chống đỡ gò má, phòng xảy ra chuyện có người xông vào.

Một lát sau, Ngân Châu mang theo Thôi Văn Khang cùng với một Vũ Sĩ mang đao bước nhanh vào, đối phương tự xưng là tướng dưới trướng của phủ Uy vũ hậu, vì tội quấy nhiễu ở ngoài cửa mà hành đại lễ với Uyển Như, cũng bảo hắn dẫn theo một đám người tới đặc biệt bảo vệ vị hôn thê của tam lang quân, xin nàng yên tâm nghỉ ngơi.

Hộ vệ? Mang theo một đội ngũ vạm vỡ tới trông chừng khách điếm? Thôi Uyển Như nhất thời bối rối, mạnh mẽ trả lời sau đó nang cởi áo ra nằm ở trên giường, lại trần trọc trở mình gần như cả đêm không cách nào ngủ được.

Những hộ vệ được phái tới hôm nay là những người ở kiếp trước ư? Có phải đứng ở một bên nhìn nàng và biểu ca ở trong một phòng, sau đó lại chế giễu đưa mắt nhìn mình leo tường đào hôn? Ban đầu còn cho rằng vận may tốt không bị người phát hiện, thì ra Tiểu gia cũng không muốn tân nương không cam lòng.

Không biết sao, năm đó nàng bởi vì không cam lòng mà bỏ trốn, ban đầu Tiểu tam lang cũng không chịu tân nương bị đổi này, hắn tuyên bố nói muốn thấy vị hôn thê chân chính sớm hơn, nhân tiện khảo sát quân tình mấy ngày rồi trở về, hôm nay cũng đã hơn nửa tháng không thấy tung tích.

“Ra cửa đi dạo, vòng vo mười mấy ngày cũng không trở lại! Ngày mai, chậm nhất là ngày mai phải rước dâu, không có tân lang thì đón cái rắm!” Uy vũ hậu Tiểu Duệ tức giận không kiềm được, đánh một chưởng về phía mặt bàn, cái bàn gỗ tử đàn thượng hạng trong nháy mắt trở thành đồng vụn.

Chương 3

Bái Đường Xung Hỉ

Tiểu Húc cúi đầu đứng ở bên cạnh nghe trưởng tử phủ Tướng quân răn dạy, tiến lên nửa bước trầm giọng khuyên nhủ: “Cha đừng gấp gáp, ngày mai con rước dâu thay tam lang.”

“Thúi lắm, chẳng lẽ mày còn có thể thành thân thay nó?!” Hầu gia dựng râu trợn mắt tiếp tục nổi giận, âm thanh rống phải rung trời.

Tiểu Húc lại vô cùng giữ bình tĩnh, ánh mắt chuyển đến trên người ấu đệ tính cả tuổi mẹ cũng chỉ mới mười ba, tiểu tử chưa trưởng thành, giúp một tay bái đường cũng có thể.

Cảm nhận được lửa nóng mãnh liệt trong ánh mắt huynh trưởng, Tiểu Minh khẽ nâng mặt nhẹ răng về phía hấn, Tiểu gia có truyền thống không tốt đó là hãm hại người, nắm đấm của ai cứng rắn người đó quyết định, chịu tiếng xấu cho người khác luôn là người yếu thế, khổ quá mà!

Chờ tam ca trở lại sẽ bị đánh chết, rõ ràng hấn đã thấy cô nương Thôi gia không bằng lòng lấy, người giúp một tay bái đường nhất định sẽ bị ghi hận cả đời!

“Có lẽ huynh ấy đi dạo hơi xa sẽ trở lại thôi ạ... Không cần đệ giúp một tay.” Sau khi Tiểu Minh đầu tranh trong lòng một phen, rốt cuộc đưa ra quyết định phản kháng đề nghị của huynh trưởng và cha.

“Người đâu, may gấp cho tứ lang một bộ tân lang.” Tiểu đại tướng quân không nói hai lời lập tức phân phó tôi tớ chuẩn bị sẵn sàng. Người lãnh binh đánh giặc chú trọng bày mưu nghĩ kế, lo trước nghĩ sau, không thể nào bởi vì tam lang “có lẽ về kịp” mà mặc cho chuyện này tự do phát triển.

Một lát sau, Tiểu Húc, Tiểu Minh thối lui khỏi thư phòng, huynh trưởng đưa mắt nhìn xuống ấu đệ đột nhiên hỏi: “‘Dụng binh chi pháp, vô thị kỳ bất lai, thị ngô hữu dĩ đãi chi; vô thị kỳ bất công, thị ngô hữu sở bất khả công dã’, giải thích xuất xứ, hàm nghĩa.”

“‘Thiên thứ chín’ trong ‘Bình pháp Tôn Tử’.” Bị hỏi vấn đề quen thuộc Tiểu Minh há mồm là trả lời cực kỳ có thứ tự, “Không ôm tâm lý may mắn kẻ địch không tới, phải chuẩn bị đầy đủ trận địa sẵn sàng đón quân địch; không ôm tâm lý may mắn kẻ địch không công kích, phải tiến hành phòng ngự bền chắc không thể phá vỡ.”

“Không tệ.” Tiểu Húc khẽ gật đầu, lại nghiêm mặt bổ sung, “Ca ca cho đệ thêm sáu chữ - học đi đôi với hành.” Dứt lời, hấn cũng bước nhanh rời đi.

Thật ra thì, về chuyện tam đệ mất tích trong lòng Tiểu Húc mơ hồ có chút thấp thỏm, một tuần trước hấn đã mang theo tư binh của phụ thân giăng lưới tìm kiếm, cho đến bây giờ không có một chút tăm hơi, chuyện này tuyệt không phải đơn giản như bề ngoài!

Sau giữa trưa ngày kế đó, Tiểu Húc mang theo gia binh của Uy vũ gia ra khỏi thành trăm dặm đón đội ngũ đưa dâu, sau đó đưa sắp xếp bọn họ nghỉ chân ở dịch quán cách Hầu phủ không xa.

Bình thường, dịch quán chỉ cho quan viên từ trên tới nhậm chức ở, Thổ hoàng đế Tiêu gia rõ ràng đang đối xử đặc biệt trái lệ với khách Thôi gia. (Thổ hoàng đế là vua một cõi, chúa ở một địa phương nào đó.)

Điểm này làm Uyển Như rất hài lòng, kiếp trước nàng không được Tiểu đại lang tự mình nghênh đón, cũng không được đối xử cao cấp như vậy, rất hài lòng, thông qua màn vải đỏ thẫm đang rủ xuống nàng len lén quan sát Tiểu Húc vô số lần, phát hiện hẳn dù vóc người, ăn mặc, ngôn hành cử chỉ hay dung mạo cũng không được gọi là thô tục, mặc dù khôi ngô nhưng cũng không dọa người, nghĩ đến, huynh đệ đồng bào cũng sẽ không khác biệt quá lớn đâu nhỉ?

Tiệc nuôi chính là Thôi Uyển Như không thể tiến lên một bước quan sát đại huynh tương lai đã lập tức bị đưa vào gian phòng, người ca ca kia bỏ mặc tân nương đi tới tiệc rượu.

Qua ba lần rượu, đại lang Tiêu gia khách khí ước định với Thôi Văn Khang canh giờ ngày mai chính thức rước dâu, rồi sau đó mới nói chuyện với Tạ Tuấn Dật về cuộc sống tốt đẹp trong mơ của tân lang tân nương, một lát sau hẳn đang định đứng dậy cáo từ, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng binh lính la lên truyền đạt mệnh lệnh.

“Báo!” Sau một tiếng thì không còn động tĩnh gì nữa, trong lòng Tiểu Húc không khỏi căng thẳng, chỉ có chuyện cực kỳ quan trọng lính liên lạc mới có thể đột ngột chạy tới quây rầy đãi khách, chỉ có truyền tin tức không tiện để người khác nghe người kia mới tạm thời không nói tiếp như vậy.

Hắn vội vàng đứng dậy, tự mình ra cửa kê lỗ tai vào lắng nghe, rồi sau đó lập tức mỉm cười chào Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật: “Vi huynh có việc gấp cần xử lý, tạm thời đi trước một bước, ngày mai gặp lại.”

Dứt lời, vị quan ngũ phẩm tiểu tướng quân Quả Nghị Đô Úy như một cơn gió nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm.

Chỉ để lại hai huynh đệ Thôi Văn Khang và Tạ Tuấn Dật nhìn nhau, sau một lát sau Tạ Tuấn Dật nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ, hôn lễ xảy ra biến cố gì?”

“Hắn có nhắc tới ngày mai, có lẽ không liên quan gì đến hôn lễ? Chẳng lẽ có chiến sự?” Chân mày Thôi Văn Khang nhíu chặt, suy nghĩ.

Trong chốc lát đó hẳn thật sự muốn hôn lễ thất bại, không để cho muội muội chịu uất ức; trong chốc lát lại cảm thấy nếu không gả cho lang quân nhà đại tướng quân, không chừng kế mẫu còn có thể bán Uyển Như cho chỗ nào đó không chịu được. Cuối cùng, vẫn là mình không có tiền đồ, không thể cho muội muội một con đường phía trước phát triển hơn.

Cứ như vậy, cả đêm Thôi Văn Khang không chợp mắt được.

Sáng sớm hôm sau, gia đình phủ Uy vũ hậu tạo thành một đội ngũ rước dâu náo nhiệt, dưới sự vây xem của dân chúng đánh trống, thổi kèn khảy đàn, vui mừng vô cùng đi tới cửa dịch quán.

Đang đứng ở trên bậc thang dịch quán, đại cửu ca đang cười ngây ngô ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời ngẩn ra.

Phía trước đội ngũ, ở trung tâm, người mặc trang phục tân lang cười trên con ngựa đỏ thẫm lại là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi! Rõ ràng trên hôn thư viết tam lang Tiểu gia mười chín tuổi, Hiệu úy mười chín tuổi lãnh binh có thể có dáng vẻ trắng trắng mềm mềm thế này?!

Thôi Văn Khang mở trừng hai mắt, miệng há to, tay phải đưa lên, chỉ vào Tiểu Minh định quát hỏi, Tiểu Húc đã bước lên trước một bước đứng ở trên bậc thang kéo bả vai hắn, nghiêm túc nói: “Đêm qua tam đệ ta bị đâm, bị thương không có cách nào tự mình rước dâu, chuyện này liên quan đến bí mật quân vụ tạm thời không thể lộ ra!”

“...” Thôi Văn Khang nghiêng đầu nhìn Tiểu Húc cao to lực lưỡng một lát sau không nói ra được một chữ, chỉ cảm thấy trước mắt chợt biến thành màu đen.

Bị thương đến rước dâu cũng không đi được, vậy hắn sắp chết hay còn sống?! Còn bí mật quân vụ, rõ ràng là lấy cớ chặn miệng mà!

“Không được nói bậy bạ, muội muội ta không thể xung hỉ cho người ta!” Thôi Văn Khang giảm nhẹ giọng xuống nói ra những lời này, hắn thậm chí còn muốn cao giọng bổ sung một câu “hủy hôn”, đáng tiếc không có quyền lực này, chỉ có thể lập tức kêu đồng bọn ngăn cản cửa, kéo dài nói: “Chờ hắn tốt rồi trở lại rước dâu.” “Tân nương gả qua tất nhiên đệ đệ ta sẽ tốt lên, yên tâm, thương thế của nó không nặng chỉ là tạm thời có chút không có sức lực mà thôi. Thôi Văn Khang, hôm nay là ngày tốt không thể chậm trễ được.” Tiểu Húc dứt lời lập tức trở mặt, con dao vung lên cao giọng hét: “Phá cửa, lên cho ta!”

Theo như phong tục của bốn triều, người ngang hàng không thể gọi thẳng tên, tiểu tướng quân Tiểu gia gọi cả họ tên người ta là có ý đe dọa, chọc đối phương càng tức giận.

Chính lúc hai người đang miệng lưỡi sắc bén đấu ngầm nhau, quân chúng vây xem vẫn chưa biết chuyện gì cả.

Nhà tân nương ngăn cản cửa, nhà chú rể phá cửa đây đúng là phong tục thành thân, ở kinh thành mọi người tương đối ôn hòa hơn là dùng thơ đấu... Phương pháp phá cửa ở biên thùy cũng tương đối bình thường, để cho những gia đình bạo lực phá cửa càng bình thường hơn.

Không bình thường chỉ là, trong lúc xuất giá hỗn loạn đại cửu ca chủ sự đàn gái và Tạ biểu ca mất tích trong đội ngũ đưa dâu, song song bị chặn miệng nhét

vào xe ngựa cho nô tỳ của hồi môn ngồi, yên lặng đi đến phủ Uy vũ hậu uống rượu mừng.

Vũ phu thô bạo! Bị trời gô, Thôi Văn Khang ở trong xe ngựa nức nở, gấp đến độ thiếu chút nữa chảy xuống hai hàng nước mắt trong suốt, đã sớm nghe nói biên quan có phong tục cướp cô dâu còn tưởng rằng là nghe sai đồn bậy, không ngờ chính mình thấy tận mắt!

Đây là ngày vui cả đời của muội muội, tại sao có thể gả cho tân lang bị trọng thương không dậy nổi? Tại sao có thể gặp phải nhà chồng tương lai lỗ mãng không biết đạo lý kia chứ?!

Thôi Văn Khang vừa nóng vừa giận nhưng bắt người Tiểu gia cũng không được gì, ở trước mặt cường quyền tuyệt đối không có đạo lý nói chuyện, sau đó không lâu, hắn và Tạ Tuấn Dật cùng nhau bị vang đến một chỗ sân vắng vẻ trong Hậu phủ.

Trong sương phòng, trên án kỷ đã bày xong một bàn tiệc, ví dụ như com thủy tinh, cá chép phi hành, dê con màu mỡ, tôm tươi cua rang, gấu hươu cần gì là có cái đó.

Thôi Văn Khang, Tạ Tuấn Dật bị trời được gia đình do Tiểu Húc chỉ huy đặt trên một chiếc ghế bành, chỉ thấy sau khi hắn vỗ tay ba tiếng, mấy cô nương trẻ đẹp nổi đuôi mà vào, thị cơ kiều mỹ lập tức theo hầu hai người, ống tay tung bay nhảy múa, ca kỹ vui múa tấu đàn tấu sáo, bốn Hồ Cơ quần áo hở hang theo tiếng nhạc và tiếng hát nhẹ nhàng tung bay, nhảy lên xoay tròn...

Tạ Tuấn Dật nhất thời trợn mắt mà nhìn, khẽ nhếch miệng lên bị bộ ngực trắng nõn của Hồ Cơ hấp dẫn toàn bộ sự chú ý, Thôi Văn Khang thì từ đầu chí cuối đều hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Húc, hai mắt gân như muốn tràn ra máu.

“Khang đệ.” Đại lang Tiểu gia nửa ngồi ở bên cạnh hắn dùng sức vỗ vỗ bả vai, chân thành tha thiết nói, “Hai nhà chúng ta là kết thân không phải kết thù, tin tưởng ta, tam lang cũng không bị gì nặng chỉ là tạm thời không thể tỉnh táo, qua hai ngày là có thể chuyển biến tốt. Sau khi ăn uống xong, bá đường kết thúc ta sẽ dẫn đệ đi náo động phòng.”

Dứt lời, Tiểu Húc cũng không quan tâm Thôi Văn Khang chắt vẩn quát mắng, bước nhanh ra khỏi sương phòng chạy tới đại đường mời khách khứa. Ngụ ý của hắn là lễ thành hôn này phải hoàn thành, chờ tất cả đều hoàn thành rồi mới thả đại cữu huynh ra ngoài nhìn tân lang còn sống mới tốt nhất.

Song song khi đó, Thôi Uyển Như đang vui vẻ được hi nương dẫn dắt nâng quạt tròn cưỡi ngựa yên, bước qua chấu lửa, bá thiên địa, liệt tổ liệt tông, sau đó chóng mặt nghe người đứng ở bên cạnh mình đọc một bài thơ, nàng vội để quạt tròn xuống trộm liếc mắt tân lang, đang chuẩn bị hành lễ với hắn, kinh ngạc phát hiện - vị tiểu đệ ôm con gà này là ai?!

“Cúi chào!” Tiểu đệ ôm gà không tiếng động há miệng, ý bảo Thôi Uyên Như đừng lễ mễ.

Nàng thật sự ghen hợm không biết nói gì, lần này kiên quyết không bỏ trốn, kết quả hôn lễ lại không thể so với kiếp trước, lần trước len lén bãi đường với mình còn là một con người, lúc này đây quang minh chính đại phu thê đối bãi lại là con gà!

“Đệ là người phương nào? Tân lang đang ở đâu?” Thôi Uyên Như quỳ gối trên bờ đoàn đứng thẳng lưng dùng giọng nói rất nhỏ hỏi, dù thế nào đi thì nửa giờ phút này đang quỳ ở chính giữa phòng lớn, nhỏ giọng nói chuyện người khác cũng không nghe được.

“Tam ca của ta nằm trên giường hôn mê bất tỉnh ở bên trong, tạm thời không đứng dậy được.” Về mặt Tiểu Minh không biểu cảm nhưng môi khê nhúc nhích, dùng giọng nói vẹt đục khó nghe nhanh chóng tỏ rõ sự thật, “Ca ca của tỷ bị đại ca của ta bắt giữ, bãi hay không bãi, tranh thủ thời gian quyết định.”

Được rồi, thức thời mới là trang tuấn kiệt, Thôi Uyên Như gần như không chút do dự lập tức khom người dập đầu, tốt xấu gì súc sinh này cũng đại biểu cho con thứ của Uy vũ hậu, cắn răng gả thôi!

“Tỷ cũng không tệ lắm. Tâu tâu tốt, tiểu đệ bên này xin chúc mừng.” Tiểu Minh nhẹ giọng lầu bầu một câu, đồng thời cầm cổ gà để nó dập đầu đáp lễ.

Sau khi dập đầu là lễ kết tóc, hai bên nam nữ phải cắt chút ít tóc của mình, cột thành “kết tóc”, sau đó để ở trong hầu bao do tân nương bảo quản.

Thôi Uyên Như dùng một loại ánh mắt cảnh giác nhìn về phía tứ lang Tiểu gia, âm thầm thề, nếu người này dám lấy một cộng lông gà ra bỏ vào trong hầu bao, nàng sẽ hủy hôn tại chỗ, dù sao phong tục của bốn triều cũng cởi mở hơn, nữ nhân tái giá cũng nhiều.

Cũng may, Tiểu Minh lấy ra một bó tóc đã sớm chuẩn bị, sau khi Thôi Uyên Như nhận lấy mới phát hiện chùm tóc này đã nhiều ngày chưa rửa sạch đã rối tung lên, trên sợi tóc còn mang theo vết máu khô khốc!

“Đầu hẳn bị thương?” Đây không phải là lúc cạo đầu trị liệu lấy xuống chứ? Kiếp trước chưa từng nghe nói chuyện này? Là bởi vì mình thay đổi chủ ý làm tất cả đều trở nên không giống như trước kia?

“Ừ.” Tiểu Minh Vi hơi cau mày, có chút bận tâm vết thương của huynh trưởng.

Đầu! Vậy cũng thật là nguy hiểm, trong lòng Thôi Uyên Như cũng căng thẳng, khê run tay thất tóc hai người vào lại với nhau rồi bỏ vào hầu bao, đồng thời yên lặng van xin trời xanh đừng để nàng sống lại mà còn phải chịu khổ hơn.

Sau đó, tứ lang Tiểu gia mang theo tân nương đi tới bên ngoài phòng tân hôn, gọn gàng linh hoạt đẩy miệng gà trống ra đổ nửa ly rượu mạnh, hoàn thành

lễ hợp cẩn, lại bắt nó đối bài với Thôi Uyển Như lần nữa, đến đây buổi lễ kết thúc.

“Dẫn đi, nuôi cho tốt.” Nói xong hắn ném con gà trống tới trên người người hầu, sau đó đưa tay ra làm động tác “mời” tam tẩu mới nhậm chức, để nàng đi qua bình phòng nhìn tân lang trong phòng.

Thôi Uyển Như im lặng nhìn động tác lần này của hắn, cha mẹ chồng chia ra ở ngoại viện, nội viện mời khách khứa, đại ca Tiểu gia đưa đến cửa nhà cũng biến mất trong nháy mắt, vì vậy, trong nội viện Hầu phủ lớn như thế này cũng chỉ do vị thiếu niên mười ba mười bốn này một mình làm chủ?

Nàng hít sâu một hơi, tận lực đè nén lửa giận dùng giọng nói uất ức chua xót hỏi: “Nhà các người, phải cho ta câu trả lời thỏa đáng chứ nhỉ?”

Chương 4

Đá Xuống Giường Cưới

Tuy đáng đáp của Tiểu Minh có chút ngọt ngào, nhưng lúc này đây lại dùng ánh mắt không phù hợp với số tuổi nhìn Thôi Uyển Như, trả lời: “Là nhà chúng ta, giờ phút này tẩu tẩu đã là người Tiểu gia.”

Nghe vậy, nàng nhất thời tức giận. Có thể nói gì được với thiếu niên mười ba tuổi chứ? Tính khí không trưởng thành, hắn cũng không phải chính chủ để giảng đạo lý, nói điều kiện với đứa bé thì nó sẽ giữ lời ư?

Xem như nàng đã hiểu tại sao Tiểu gia không có trường bồi ra mặt, cha mẹ chồng cho rằng lấy thái độ quá cao để giải thích sẽ làm cho người cảm thấy Hầu phủ lấy thế đè người, thái độ quá thấp tương lai sẽ không có cách nào sắp xếp chuyện gì ở trước mặt tân nương.

Không bằng lấy tiểu bồi lừa gạt trước, sau khi thăm dò chút ý tứ mới thương nghị rốt cuộc nên xử lý chuyện này như thế nào.

Khi hai người đang giằng co thì Tiểu Minh đi trước một bước vào bên trong phòng, vừa đi về phía trước vừa giải thích cho Thôi Uyển Như: “Hơn nửa tháng trước tam ca nói muốn xem tẩu tử, mang theo hai gia đình đi, ba ngày sau huynh ấy truyền tin nói ‘rất tốt, ra cửa đi dạo rồi sẽ quay về’. Sau hơn mười ngày không có tin tức, tối ngày hôm qua người được phái đi tìm phát hiện ngựa của ca ca đưa huynh ấy về nhà, đầu bị thương, hôn mê bất tỉnh.”

Theo phương hướng ngón tay Tiểu Minh chỉ, Thôi Uyển Như đi tới trước giường vén màn lên, chỉ thấy một nam tử tóc hơi xoăn đang nhắm mắt nằm nghiêng, trên trán hắn quần vải xám, mày rậm mũi cao, dung mạo anh tuấn, dù là đang ngủ mê man cũng toát ra khí thế kiên nghị nổi bật, tướng mạo quả thật không tồi, nếu như không để ý đến hắn đang hôn mê bất tỉnh, cũng coi như lang quân như ý.

“Y sư (đại phu) nói thế nào?” Thôi Uyển Như nhìn trên mặt hấn chưa từng xuất hiện màu xám trắng của người sắp chết, hơn nữa hô hấp đều đặn, kéo dài, bên cạnh cũng không vây quanh một đám người lo lắng, cuối cùng trong lòng thoáng hòa hoãn chút. Chỉ cần đừng làm cho mình mới gả tới đã làm quả phụ, cuộc sống này còn có thể chịu được.

“Mạch tượng không nguy hiểm, nhưng tại sao vẫn bất tỉnh lại không rõ nguyên do, dù sao cũng bị thương ở đầu.” Tiểu Minh trả lời xong lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng, nhẹ giọng hỏi, “Tẩu tẩu, tẩu thấy thế nào?”

“Ta chỉ hi vọng hấn nhanh tỉnh lại.” Thôi Uyển Như dùng một đôi mắt khê rung rung, nhìn về phía vị thiếu niên trước mắt, rõ ràng đang lo lắng chị dâu muốn não động phòng bỏ ca ca hấn, lại cố làm trấn định, thờ dài một tiếng sau mới cúi đầu nói nhỏ, “Ký lai chi, tắc an chi⁽¹⁾, tứ lang có thể đi nghỉ ngơi rồi, tối nay, cần gì cứ nói với đệ và huynh trưởng một tiếng.”

“Làm phiền.” Tiểu Minh thờ phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ vẻ cảm kích, cũng cung kính chấp tay thi lễ với tẩu tẩu một cái, lại dặn dò chút quy củ trong nhà, lúc này mới xoay người đi ra ngoài.

Chưa từng nghĩ tới, hấn vừa mới vòng qua bình phong lại đột nhiên phát hiện đại ca mình đang dẫn theo huynh trưởng Thôi gia đứng ở đó nghe lén. Tiểu Húc đưa tay làm động tác không được lên tiếng kéo hấn tới, ba người yên lặng thối lui khỏi phòng cưới.

Rồi sau đó, hai vị huynh trưởng đứng ở hành lang lẳng lẳng nhìn thẳng vào mắt nhau, hàng năm chinh chiến hiển nhiên Tiểu Húc cường tráng hơn, mày kiếm mắt hổ, oai hùng nhanh nhẹn dũng mãnh, và lại lớn hơn đối phương sáu tuổi, cả người mang theo loại khí thế khắc nghiệt, Thôi Văn Khang ở trước mặt hấn cũng không yếu khí thế, chỉ dựa vào cơn lửa giận cắn răng chống đỡ.

“Ta không làm khó, là bởi vì muội muội, không phải bởi vì sợ các người.” Hấn nhìn chằm chằm Tiểu Húc gần như nói gần từng chữ.

“Mỗ biết được, đa tạ thông cảm. Tứ lang, đệ dẫn Thôi đại ca trở về nhà nghỉ ngơi, ta đi tiễn viện tiếp khách mời, có lời gì ngày mai rồi nói.” Tiểu Húc cười khỏ, sau đó bảo đệ đệ trực tiếp mời Thôi Văn Khang đi sân viện của hấn, không thể ở chung một chỗ với Tạ Tuấn Dật si mê tửu sắc kia.

Làm như vậy thứ nhất ở gần đây có quản giáo, thứ hai hấn coi trọng ca ca ruột của đệ muội, muốn cho đệ đệ và hấn ta thân cận hơn. Tiểu Minh tuổi còn nhỏ với lại đáng đáp tròn dễ thương dễ làm cho người ta buông xuống lòng phòng bị, có thể hòa hoãn cảm xúc tòi tệ của đối phương.

Nghe sắp xếp như thế, Thôi Văn Khang không lên tiếng, thuận chân đi theo tứ lang Tiểu gia, dù thế nào đi nữa hấn biết mình giờ phút này có phản đối cũng vô dụng, đến muội muội cũng chấp nhận sự thật này, hấn còn có thể nói cái gì nữa đây?

Cho dù là phụ thân ở đây có lẽ cũng chỉ có thể giả vờ giận sau đòi chút tiện nghi, cần rằng nhẫn nhịn, chỉ cần xem danh sách đồ cưới, Thôi gia cũng không còn lo lắng gì nữa.

Sau khi xuyên qua một hành lang, Tiểu Minh vẫn im lặng đột nhiên nhớ lại một câu: “Tam ca là người tốt sẽ có trời phù hộ, chúng đệ không cố ý hãm hại tẩu tẩu, nhất định huynh ấy sẽ tỉnh lại.”

Hắn không chỉ đang trấn an Thôi Văn Khang, mà cũng đang an ủi mình. Mặc dù y sư nói mạch tượng của Tiểu Dương không có gì đáng ngại, nhưng chuyện này cũng không chắc chắn tình hình của huynh ấy không nguy hiểm, có người cũng ngủ như thế rồi mất đi, bây giờ là dùng rút súp để giữ mạng, nếu năm ba ngày sau vẫn không tỉnh lại ăn cơm, cho dù là Nhân Sâm vạn năm đều vô dụng.

Nhị ca của Tiểu Minh cũng chết đi sau khi bị thương ở trên chiến trường năm trước, mẫu thân và ca ca đều đau khổ rất lâu, huống gì là huynh đệ còn thân hơn ca ca ruột... Vì vậy, mẫu thân nói cứ cử hành hôn lễ xung hỉ theo lẽ thường thì hắn không phản đối, hoặc là nói người cả nhà cũng chấp nhận cách làm này.

Mặc dù có chút xin lỗi Thôi gia, nhưng chuyện gì cũng có thể làm khi gần đến tuyệt vọng.

Sau khi trở lại trong phòng, Tiểu Minh chỉ chiếc giường to của mình đưa ra ý kiến với Thôi Văn Khang, nếu không ngại hai người có thể ngủ chung, hoặc là chính hắn ở bên cạnh trên giường cố gắng ngủ qua một đêm.

“Đâu còn tâm tư mà đi ngủ nữa...” Thôi Văn Khang thở dài một tiếng, lại thấy Tiểu Minh cũng yên lặng gật đầu, sau đó hắn ra lệnh đưa tới trà bánh, mời hắn tới ngồi trước bàn con tán gẫu, còn gọi hai ca cơ đàn nhạc.

Nếu như bỏ qua vấn đề xung hỉ này, hình như tất cả cũng rất tốt đẹp. Thôi Văn Khang vừa hận trong nhà đặt hôn sự này, cũng oán Tiểu gia lừa gạt, rồi lại hi vọng Tiểu Dương nhanh chuyển biến tốt có thể sống vui vẻ với mọi người.

Hắn ôm tâm trạng vừa rối rắm vừa thấp thỏm này gần như cả đêm khó ngủ, trời tờ mờ sáng thì dưới sự khuyên nhủ của Tiểu Minh hơi nghỉ ngơi trong chốc lát. Sau khi dùng điểm tâm vẫn không chờ được tin tức Tiểu Dương tỉnh lại, ngược lại rút cuộc trường bối Tiểu gia ra mặt chính thức gặp đôi huynh muội này.

Tiểu hầu gia như người đoán, đúng là mắt hổ râu hùm, vô cùng uy nghiêm, mẹ chồng Thanh Giang Quận chúa mi thanh mục tú phong vận nổi bật, hơn nữa xem ra tương đối thân thiết hòa khí, ba người huynh đệ dung mạo đều tương tự người mẫu thân này.

Chủ đề nói chuyện là tân nương bị kinh sợ hù dọa và uất ức, Tiểu gia rất xin lỗi, chờ sau khi nhi tử tỉnh lại nhất định yêu cầu hắn nói xin lỗi và cũng bảo đảm

cả đời này của Tiểu Dương cần phải yêu thương người vợ tốt thông tuệ sáng suốt này, trước ba mươi tuyệt đối sẽ không nạp thiệp, sau ba mươi có con cũng không cần phải nạp thiệp.

“...” Sau khi Thôi Uyển Như nghe xong không phản bác được, chỉ cảm thấy vị bố chồng nhìn như tục tằng này lại ăn nói khéo léo, chỉ nói nhẹ nhàng đã nói đến điều chủ yếu của chuyện này: cần phải nói xin lỗi là con trai gây họa, không hài lòng xung hi chính là không hiểu lẽ.

Mẹ chồng càng thêm giỏi về bắt trọng điểm, đều là nữ nhân bà rất hiểu rõ tâm tư tâm nương tử, nữ nhân chỉ khát khao một điều đó là cả hai sống bên nhau cả đời, bà cam kết cho phần thưởng này khi con dâu ngoan ngoãn nghe lời bái đường.

Thôi Uyển Như nhẹ nhàng gật đầu ý bảo ca ca đừng có yêu cầu gì khác, sau đó thỉnh cầu với Tiểu hầu gia: “Công công (bố chồng), nếu vì vậy mà huynh trưởng của con về nhà thì thật sự không có cách nào giao phó với cha mẹ được, có thể để cho huynh ấy ở tạm mấy ngày được không?”

Tốt nhất là chờ tình trạng Tiểu Dương chắc chắn rồi mới lên đường, tình hay chết rồi, phải có một kết luận. Đề nghị này hợp ý Tiểu gia, vì vậy hai người cáo lui đi vào trong phòng kế bên sân viện của Tiểu Dương nói chuyện.

“Cứ chấp nhận như vậy? Ngộ nhớ, chẳng phải muội sẽ...?” Thôi Văn Khang vẫn cảm thấy bất bình trong lòng, việc này rõ ràng là ỷ thế hiếp người, nói không chừng sẽ hỏng cả đời của muội muội.

“Còn có thể thế nào đây?” Khóe môi Uyển Như khẽ xẹt qua một nụ cười khổ, “Ngộ nhớ, muội sẽ thủ tiết cho hãnh ba đến năm năm.” Trong lúc đó ca ca phải làm chuyện nên làm, đợi có chỗ dựa rồi hãy làm cái khác.

Sống lại, nàng không hề mong chờ quá lớn với chuyện tình cảm, phu quân ngàn tốt vạn tốt cũng không bằng mình có tiền bạc làm chỗ dựa. Nếu Tiểu Dương mất, Hầu phủ sẽ thiếu mình nhiều hơn, phải có chút hồi báo.

Giờ phút này nhẫn nhịn cũng là vì làm ra dáng vẻ “cam chịu uất ức”, làm cho đối phương cảm thấy mắc nợ, tương lai mới có thể đặt chân ở Hầu phủ, ngược lại, đại náo nhưng hoàn toàn mất công cũng chỉ làm cho người ta chán ghét.

Mặc dù Uyển Như đề phòng tai vách mạch rừng không nói quá nhiều, Thôi Văn Khang không biết rõ tính toán của nàng, chỉ cau mày nói: “Muội cũng quá tốt bụng rồi...”

“Muội muội tự có chừng mực.” Dứt lời, nàng không nhiều lời nữa xoay người đi vào trong phòng nhìn Tiểu Dương người ngủ mê man không tỉnh, để ca ca tìm tứ lang giết thời gian.

Trong chớp mắt một ngày một đêm đã trôi qua, Tiểu Dương vẫn hôn mê bất tỉnh, lần này, mọi người không có cách nào bình tĩnh nữa, rồi rít thay phiên vây

ở trước giường kêu gọi không dứt, đến vợ chồng Tiểu hầu gia cũng ở bên cạnh đến nửa đêm mới rời đi.

Trước khi rời đi, mẹ chồng rơi ở phía sau một bước lôi kéo bàn tay nhỏ của Thôi Uyển Như giọng thỉnh cầu nói: “Nhi tử của ta lớn lên ở quân doanh biên quan, từ nhỏ đã nghiêm trang, đừng nói là thị cơ, đến thị tỳ đều không thích đến gần người, hôm nay ta cầu xin con hãy cùng ngủ với nó một lần, đừng để nó...” Thanh Giang Quận chúa nói xong vừa chua xót vừa xấu hổ đỏ mặt, thật sự là không tiện mở miệng nói rõ chỉ yên lặng rơi lệ.

Mẹ chồng cho rằng Thôi Uyển Như là hoàng hoa khuê nữ không biết gì, nhưng nàng từng được *** từng phong tình vạn chủng, lập tức hiểu đối phương muốn nói là “Đừng để đến khi hấn chết cũng chưa từng biết đến mùi vị của nữ nhân”.

Chẳng lẽ thiếu nữ gả tới đây còn có bản lĩnh giữ lại giống của người đã hôn mê ba ngày sao? Coi như có thể hoàn thành cũng không thể làm được! Ngộ nhớ có chuyện gì ngoài ý muốn, Thôi Uyển Như còn phải giữ lại tâm thần trong sạch cho phu quân tiếp theo chứ, dù sao thân thể trong sạch cũng tốt hơn tàn hoa bại liễu.

“Con... Con nguyện ý cùng nằm trên một giường với chàng...” Nàng xoay lại cầm tay mẹ chồng, cúi thấp đầu nhẹ giọng đáp. Khụ khụ, cùng nằm trên một giường lớn cái gì cũng không làm, chuyện này nàng vẫn có thể làm được.

Đêm khuya, mệt mỏi quá độ Thôi Uyển Như không nhận được ngủ thiếp đi, hoàn toàn không phát hiện người bên cạnh bỗng chốc mở hai mắt ra.

Sau một khắc, ngay giữa bờ mộng nàng chợt bị đột kích, cả thân thể lộn hai vòng “bịch” một tiếng rơi trên đất, sau một lát sau mới kêu đau thành tiếng: “Á... Đau quá!”

Kim Châu người dựa vào bàn ở gian ngoài ngủ lập tức đứng dậy, cách bình phong nhẹ giọng kêu: “Nương tử?”

Thôi Uyển Như còn chưa phục hồi tinh thần lại, nam nhân tóc tai bù xù xiêm y mở rộng ở trên giường, cũng đã nghi hoặc mở miệng: “Ngươi là...?”

Ghi chú:

1. Câu trong Luận ngữ, Họ (dân) đã (do mình phủ dụ) đến rồi, tất phải làm cho họ được an ổn mà sinh sống, phải an dân, sau còn mang nghĩa: Mình đã đến (một nơi nào đó) rồi, thì phải bình tâm/an tâm/bình tĩnh lại).

Chương 5

Đuổi Ra Khỏi Phòng Cưới

Sờ lên cái trán bị băng bó chặt của mình, híp mắt nhìn bốn phía, nhanh chóng nghiêng mắt nhìn chữ hỷ đỏ thắm dán trên cửa, khay đựng táo đỏ đậu

phộng quả nhãn, trong phòng còn có thêm một nữ tử đang ngồi trước bàn trang điểm, rồi sau đó dùng giọng nói hơi khàn khàn bình tĩnh nói: “Cô nương là Nguyên Nương Thôi gia.”

Diện mạo không sai, đúng là vị hôn thê của mình, không, nhìn dáng vẻ này, phải là thê thất vừa mới thành thân - đáng chết, đến phút cuối cùng lại té xỉu bỏ lỡ hôn lễ!

Thôi Uyển Như sững sờ rồi đột nhiên chạm phải tầm mắt của đối phương, nàng lập tức tỉnh táo lại. Ô, đây là, tân lang nửa chết nửa sống “quay lại” rồi ư? Và lại nhìn vào mắt thì không thấy chút bệnh nào cả, thật trâu bò!

Trong nháy mắt nàng triển khai hình thức trạch đầu mà mình tu luyện đã lâu, nhắc nhở mình: muốn được cưng chiều, vững chắc, phải bỏ sung đêm tân hôn tốt đẹp vừa gặp đã yêu ngay trong hôm nay, phải găt gao nắm chặt Giáo úy chưa từng hưởng qua hương vị của nữ nhân vào trong tay!

Vấn đề khó khăn là giờ phút này hình tượng của mình không đẹp lắm - đã rửa son phấn, không đeo trang sức, mặt mộc mặc xiêm y đơn giản, còn nghiêng người lồi lồi kéo kéo tấm đệm nhàn nhàn ở dưới đất...

Tân nương âm thầm cắn răng, nhanh chóng cau mày rũ đôi lông mi dày của mình, sau đó mở mắt nước mắt lưng tròng muốn rơi lại không rơi được, ngay sau đó, nàng nhẹ nhàng “ạ” một tiếng, lại dùng đôi mắt nhỏ ngượng ngùng ngẩng lên thoáng nhìn... nhìn phu quân đạp mình xuống giường.

Nhìn mỹ nhân động lòng người rơi lệ mà như bức tranh kia, người được gọi là Chân Uy Giáo úy Tiểu tam lang nhà tướng hơi có chút không thích ứng được, hấn vội nhoài người ra chào hỏi: “Cô nương đừng khóc, ta, ta chỉ quen ngủ một mình, không cố ý muốn hại cô nương.”

Nói xong, Tiểu Dương còn muốn xuống giường tự mình đi đỡ Thôi Uyển Như đứng dậy, đáng tiếc hấn nằm trên giường nhiều ngày nên tay chân không có sức, không đợi chân rơi xuống đất, thân thể đã nghiêng ngã.

“Phu quân, coi chừng!” Thôi Uyển Như vội đứng dậy dìu, thuận tiện từ hình thức uất ức cắt đến trạng thái ân cần.

Tiểu Dương thì lồi kéo bàn tay bé nhỏ của thê tử thuận lợi vượt qua chuyện ngã xuống giường, lập tức đổi chủ đề hỏi: “Ta đã hôn mê mấy ngày rồi? Kể đi với ta lúc trước có trở về không?”

“Chỉ một mình chàng trở về thành, ước chừng ngủ mê man ba ngày, bỏ lỡ rước dâu, bái đường và...” Động phòng, Thôi Uyển Như phủ chặn cúi đầu đỏ bừng cả mặt, chỉ lộ ra một khoảng da tuyết trắng mềm mại trên cổ.

Rồi sau đó, nàng lại dặn dò với thị tỳ bên ngoài bình phong: “Kim Châu, nhanh đi thông báo một tiếng, Tam lang tỉnh rồi, thuận tiện lấy cho ta ít thức ăn.”

Sau khi người bên ngoài đi, Uyển Như khẽ nâng tầm mắt cố ý dùng ánh mắt lệ trộm nghiêng mắt nhìn Tiểu Dương, âm thầm suy đoán vị phu quân này của mình, vốn định ăn một chút gì bổ sung thể lực, chậm rãi hồi phục, hay ngay lập tức sẽ bổ sung tục lệ quan trọng nhất trong tân hôn?

Vậy mà, Tiểu giáo úy không hiểu phong tình không đợi nàng dẫn dụ xong đã nôn nóng sốt ruột nói: “Mau mặc xiêm y vào, đỡ ta đi gặp cha, đại ca!”

Hả?! Đây là tình huống gì? Thôi Uyển Như nhất thời ngẩn ra: không có đôi phu thê nào mới thành hôn mà hơn nửa đêm đã đi gặp phụ huynh, muốn báo người tỉnh lại thì chỉ cần phái người đi báo một tiếng là được mà.

Thấy nàng ngây ngẩn, Tiểu Dương cũng cảm thấy mình đi bộ không ổn, lập tức hô lên một tiếng, trong chốc lát đã có hai người đồng bọn đứng ở ngoài lên tiếng, hấn cất giọng phân phó nói: “Tiểu Thập Nhị, mau mời Quận chúa và Đại Lang quân tới đây. Thập Tam, lập tức đi thư phòng lấy bản đồ khu vực trên tường phía Tây tới đây.”

“Nhu Nương.” Tiểu Dương quay đầu lại nhìn thê tử đang ngây người, khẽ sờ mặt nàng, sau đó dùng giọng nói không được phép nghi ngờ nói: “Lấy áo khoác của ta tới đây, nàng đi Tây Sương nghỉ ngơi.”

Thấy sắc mặt phu quân nghiêm túc, Thôi Uyển Như cũng không tiện nhiều lời, vội khoác áo cho hấn, mình mặc áo váy vào, rồi sau đó đưa lưng về phía Tiểu Dương cài lại, đồng thời cảm thấy trong miệng có chút đắng, thành thân chưa tới ba ngày đã bị đuổi ra khỏi phòng cưới lúc nửa đêm, không bàn về lý do, chuyện này thật sự thê thảm.

Lúc đang muốn đi ra cửa, Uyển Như thiếu chút nữa đụng phải thỳ tỳ bụng thức ăn, nàng vội nhận lấy thịt bằm, chút thức ăn, tự mình bụng tới trước giường bón cho người bị thương không cử động được tay chân kia.

Thấy Tiểu Dương ăn thoải mái, Thôi Uyển Như ngồi ở bên giường khẽ nhìn hấn, trong hốc mắt từ từ xuất hiện lệ nóng, nhẹ giọng cảm khái nói: “Phu quân hãy từ từ, chàng tỉnh là tốt rồi... Thật sự là quá tốt...”

Tiểu Dương ngậm thức ăn trong miệng nhìn nàng, thấy thê tử mới cười vui mừng thật lòng, vẻ mặt thân cận, hơi cảm thấy khó xử, trả lời: “Nhu Nương, sau này gọi ‘A Dương’ là được, không cần quá xa lạ như vậy. Hôm nay có chính sự quan trọng phải thương lượng với cha, tạm thời uất ức cho nàng rồi. Sau này, sau này nhất định sẽ...”

Hấn còn chưa nói hết, cửa phòng đã bị người mở ra, Tiểu Minh và Thôi Văn Khang ở gần chỗ này nhất như một cơn gió cuốn vào hỏi han ân cần, sau đó nữa chính là Tiểu Húc và phu thê Hầu gia mang theo đại phu bước nhanh vào thăm người bị thương.

Sau khi thấy tam lang bình an vô sự, tất cả những người không có nhiệm vụ cũng bị mời ra ngoài, chỉ còn lại ba cha con đóng cửa bàn bạc.

“Này, sao lại thế này?” Thôi Văn Khang đứng ở cửa phòng Tây Sương đầu óc mơ hồ nhìn về phía muội muội.

Không đợi được Tiểu Dương cho hứa hẹn gì đã bị đuổi đi, đến Thôi Uyên Như cũng không hiểu, hoàn toàn không rõ nguyên nhân, chỉ trấn an huynh trưởng nói: “Không biết, tóm lại hấn tỉnh lại là không có gì đáng ngại rồi, ca ca đi nghỉ ngơi đi.”

Sau khi đưa Thôi Văn Khang đi, Uyên Như ngồi ở trên giường mang buồn bực, âm thầm thở dài, ngày mai phải không ngừng cố gắng, không sinh hoạt vợ chồng thì không được xem như con dâu Tiểu gia!

Trong chốc lát, nàng cởi áo vào giường từ từ nhắm mắt, một giây cuối cùng trước khi ngủ âm thầm phỏng đoán đoạn nói chuyện mà mình không thể tham gia kia rốt cuộc là chuyện gì, có lẽ, có liên quan đến đại sự quân sự? Nếu không, đến ngay cả Quận chúa và tứ lang cũng không thể tham dự.

“Mấy ngày trước con đi bộ đến địa giới Tây Nhung⁽¹⁾, phát hiện có chút chiều hướng không tầm thường.” Tiểu Dương nghiêm túc chỉ vào ba khu vực trong bản đồ. “Mấy nơi này đều có dấu hiệu có binh mã tập kết, vốn định đến gần chút điều tra lại bị người phát hiện, con và Tiểu Đình, Tiểu Mậu sau một lát chém giết bọn họ chia ra ba đường tự thoát khỏi vòng vây, những người đó tuyệt đối không phải dân du mục bình thường hoặc thương nhân người Hồ. Cha, cần phải đề phòng mới được.”

Đợi Tiểu Dương kể lại cặn kẽ con đường hấn đi, sau khi biết đối phương khác thường như thế nào, sắc mặt Tiểu hầu gia cứng lại, lập tức sai Tiểu Húc truyền lệnh trong quân cho trinh sát tới cứ điểm Tây Nhung mà tam lang đã kê tìm hiểu.

“Phái ám vệ đi tìm Tiểu Đình, Tiểu Mậu.” Tiểu Dương đưa ra thỉnh cầu, sau đó không nhận được thở dài một hơi, trong lòng hấn rõ ràng, lần này mình sống được cũng không dễ, lại càng không nói đến Tiểu Đình Tiểu Mậu vì hấn mà yểm trợ phía sau, giờ phút này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

“Yên tâm, sẽ tìm trở về.” Tiểu Húc gật đầu đáp, hai vị kia là gia đình tâm phúc mà đệ đệ đã luôn mang theo bên mình từ năm mười tuổi, tình cảm hai bên tất nhiên thâm hậu, cho dù là chết cũng phải tìm được xác mà chôn cất!

“Cha, con có một ý tưởng.” Sau thời gian im lặng ngăn ngui Tiểu Dương trầm giọng nói, “Những tên kia thích tổng tiền thỉnh thoảng quấy rầy biên cảnh, thiếu lương thực sẽ chạy tới giành, đuổi đi cách năm lại tới lại, thật sự là đáng ghét. Có lẽ, đánh tan mấy vạn người không bằng tiêu diệt mấy ngàn tinh nhuệ kia, đợi Tây Nhung bị thiệt hại nặng nề chúng ta mới có thể sống cuộc sống an ổn.”

“Nói thừa, ai không nghĩ như vậy chứ?! Nhưng ai có thể làm được?” Nếu Tiểu hầu gia không thương con trai còn đang bị thương nhất định sẽ dựng đầu

dậy tát một cái, “Tây Nhung chiếm đa số là kỵ binh, am hiểu nhất chính là chạy trốn, mà bên kia rộng lớn hoang vắng một khi chạy trốn sẽ không tìm được tung tích, tiêu diệt quá khó khăn.”

“Vậy thì buông tha cho trận địa thông thường đổi thành ‘đánh chuyển động, đánh du kích’!” Tiểu Dương bật thốt lên một câu nói như vậy, sau đó ba cha con họ ngây ngẩn cả người.

“Cái gì ‘đánh chuyển động, đánh du kích’?” Tiểu hầu gia nghi ngờ, ông lãnh binh tác chiến đã mấy chục năm sao chưa bao giờ nghe nói qua loại chiến thuật này?

Có chiến thuật lộn xộn như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, đến Tiểu Dương nói lời này cũng có chút ngây ngẩn, trong đầu đột nhiên vô duyên vô cớ nảy ra ý nghĩ này, lại chết sống không nhớ rõ rốt cuộc mình đã xem qua ở đâu.

Chỉ là, coi như nhớ không nổi xuất xứ, hẳn vẫn có thể đơn giản nói tắt cả nội dung: “Đánh chuyển động là dựa vào tác chiến qua loa đại khái để lấy thời gian di chuyển quân số vây quanh quân địch, lấy ưu thế quân số đánh nhanh thắng nhanh, nói cách khác là ‘tránh lực lượng chủ chốt của địch, dụ địch xâm nhập, tập trung ưu thế quân số tiêu diệt từng bộ phận’.”

Về phần đánh du kích, có hiệu quả như đánh chuyển động, nhưng mâu chốt là: địch tiến ta lùi, địch trú ta quấy nhiễu, địch mỏi mệt ta đánh, địch lui ta đuổi theo.

“Ý tưởng không tệ, nhưng quá đơn giản.” Tiểu hầu gia trầm tư một lát sau đó dặn dò hai con trai dựa trên nguyên tắc chỉ đạo cẩn thận nghĩ ra kế sách tác chiến đánh vào Tây Nhung, chờ lính trinh sát xác minh thật hư rồi sau đó sẽ bố trí hành động.

“Đại lang, phân phó các nơi cũng cần chú ý cảnh giới đề phòng Tây Nhung đánh lén, về phần tam lang.” Tiểu hầu gia vỗ vỗ bả vai Tiểu Dương cười nói, “Con mang về tin tức coi như đã lập công lớn, chiến sự không cần quan tâm, những ngày này đừng quá phí sức nên dưỡng thương! Không thể để hỏng thân thể.”

Dứt lời, Tiểu hầu gia trực tiếp đỡ con trai về nằm trên giường, còn dịch góc chăn cho hắn mới đứng dậy đi ra khỏi cửa, Tiểu Húc cố ý rơi ở phía sau một bước, sau khi cha đi khỏi, hắn tiến đến bên cạnh đệ đệ, hết sức chăm chú dặn dò một câu.

“Tối nay phải nhanh chóng nghỉ ngơi, buổi sáng cũng không cần đứng lên thỉnh an, quan trọng nhất là tối mai phải bổ sung động phòng, chớ uất ức Thôi Uyển Như.” Hắn có ấn tượng rất tốt với vị đệ muội kia, tiểu cô nương trẻ tuổi gặp phải loại đại sự này mà không khóc gây ồn ào, lấy chuyện này gây âm ỉ

muốn từ hôn cũng được, nhưng hai huynh muội Thôi gia này lại đặc biệt thức thời làm cho người ta không khỏi sinh lòng hảo cảm.

Nếu thật sự nịnh bợ Tiểu Húc cũng chường mắt, nhưng thái độ của hai người họ hoàn toàn tốt, vừa chịu nghe lời lại không thấy hèn nhát, đặc biệt là Thôi Uyển Như, nàng tốt hơn trong tưởng tượng nhiều, mặc dù tính tình dịu dàng, nhưng dù sao cũng không phải trường tức (dâu cá), nếu cần Tiểu gia có thể xem xét thay thế con dâu.

Tiểu Dương nghe ca ca phân tích biểu hiện mấy ngày nay của Uyển Như, nhớ lại bộ dạng nguơng ngừng trước đó, giọng nói mềm mại câu hôn, trong lòng hẳn cũng cực kỳ hài lòng thậm chí còn có chút kích động, thật hận đêm nay không dài thêm một chút nữa, hận mình không thể nhanh khôi phục tinh lực, đừng để tới đêm động phòng bị đánh gãy.

“Lòng ngứa ngứa rồi hả?” Tiểu Húc biểu hiện ra vẻ mặt ‘ta rất rõ ràng’, ‘ta là người từng trải’, đột nhiên sau đó có chút bỉ ổi cười một tiếng, “Còn nữa, đệ mất tích làm rối loạn kế hoạch, chúng ta còn chưa kịp cho đệ xem đồ chuẩn bị cho hôn lễ đó là - Xuân Cung Đồ, có muốn không?”

“...” Tiểu Dương bị ghen, sau đó khéo léo từ chối ý tốt của đối phương.

“Đệ chắc chắn chứ?” Tiểu Húc vô tình nhìn vào vị trí nào đó của người đệ đệ ở phía dưới chân, ““Gà tơ” không có kinh nghiệm, lần đầu tiên cũng đừng luống cuống tay chân làm cho người ta chê cười. Nếu không, huynh nói rõ cho đệ nghe nhé?”

“Đại ca, đệ không cần!” Gò má Tiểu Dương đỏ lên, trợn mắt nhìn huynh trưởng. Người này dáng dấp nghiêm trang lại đùa giỡn đệ đệ, hơn nữa còn là đệ đệ ruột trọng thương chưa lành!

“Vậy thì tốt, đệ nghỉ ngơi đi, ừ, nghỉ ngơi dưỡng sức vì ngày mai.” Dứt lời, Tiểu Húc thổi tắt cây đèn mang theo nụ cười đi ra ngoài.

Sau khi nghe được tiếng huynh trưởng đóng cửa, Tiểu Dương nằm nghiêng ở trên giường nhắm hai mắt chuẩn bị đi ngủ, trong lúc nhất thời làm thế nào cũng không cách nào ngủ được, trong đầu hò hét loạn lên nhớ lại người đánh trực diện với mình ở Tây Nhung mấy ngày trước, trông mắt đen bóng, da thịt trắng nõn như Như Nương, còn có bốn chữ huynh trưởng nhấn mạnh - nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi dưỡng sức, nghỉ ngơi dưỡng sức...

Ghi chú:

1. Từ dùng để chỉ những bộ lạc phía Tây của Trung Quốc cổ đại.